

jichž použil žalobce, pokud nebylo zastoupení to nutné, což nebylo prokázáno. Podobně nelze uznati útraty za úkony provedené na zvláštní přání a požadavky, nýbrž lze přihlédnouti jen k útratám účelným. Soud první stolice mohl o oprávněnosti žalobního nároku rozhodnouti jedině na základě palmárních účtů a svědecké výpovědi tří právních zástupců žalobcových, jež vyzněly, až na několik málo položek, povšechně, t. j. omezily se na udání celkové částky požadované od žalobkyně jako útraty právního zastoupení. Také odvolací spis omezuje se na povšechné výtky, k nimž nelze blíže přihlédnouti, než jak učinil soud první stolice tím, že uvážil veškeré skutečnosti, na něž se opětne poukazuje. Nemá proto ani odvolací soud příčiny, by žalobci přiznal na požadované náhradě další částku, neboť má za to, že náhrada, poskytnutá mu ministerstvem spravedlnosti jest úplně přiměřená nákladům právního zastoupení, jak je věc podle spisů vyžadovala, důsledkem čehož není žalobní nárok oprávněn.

Čís. 8005.

Byla-li exekuce vykonána nesprávně, nezákonnitě, přísluší i třetí osobě právo rekursu proti usnesení exekučního soudu, zamítнувšimu jeho stížnost podle § 68 ex. ř.

Nepostaral-li se k rekursu podle § 68 ex. ř. ani první ani rekursní soud o odstranění závad při výkonu exekuce, bylo na nejvyšším soudě, by z úřadu (§ 61 ex. ř.) zrušil veškerá usnesení nižších soudů a exekuční úkony, následující po povolení exekuce a by přikázal prvnímu soudu, by se postaral o zákonnou úpravu.

(Rozh. ze dne 26. dubna 1928, R II 139/28.)

V exekuční věci proti manželům K-ovým navrhli manželé D-ovi, by byla zrušena exekuce na movitosti, ježto zabavené svršky jsou příslušenstvím nemovitosti. Soud první stolice návrhu částečně vyhověl. Rekursní soud návrh zamítl.

Nejvyšší soud k dovolacímu rekursu manželů D-ových zrušil usnesení obou nižších soudů a uložil prvnímu soudu, by se podle § 61 ex. ř. z úřadu postaral o správný výkon povolené exekuce.

Důvody:

Předem bylo se zabývati otázkou, zda manželé Vilém a Kamila D-ovi jakožto osoby třetí jsou oprávněni odporovati exekuci rekurem, či zda jsou odkázáni toliko na odpor podle § 37 ex. ř., jež lze provésti pouze žalobou. Podle § 68 ex. ř. jest každý, kdo se cítí dotčeným ve svých právech výkonem exekuce oprávněn, stěžovati si na způsob jejího provedení u exekučního soudce, tedy nejen strany osobněúčastněné, nýbrž i osoby třetí, a jest exekuční soudce podle § 61 ex. ř. povinen, ne-

byla-li exekuce provedena podle příkazu, udělití z moci úřední výkoněmu orgánu pokyny, jež jsou nutny k odstranění poklesků nebo ke správněmu výkonu exekuce. Byla-li exekuce provedena nesprávně, nezákonně, přísluší i třetí osobě právo stížnosti proti usnesení exekučního soudu, zamítnuvšímu její stížnost podle § 68 ex. ř. (rozh. čís. 5098 sb. n. s.). Dlužno tedy zkoumati, zda byla exekuce provedena způsobem zákonitým, odpovídajícím povolujícímu usnesení. Podle zápisu o zabavení ze dne 20. ledna 1928 zabaveny byly pro udánlivou vykonatelnou pohledávku vymáhající strany 5.100 Kč s přísl. věci, sepsané pod běžnými čísly 1—20 zájemního protokolu. Usnesením rekursního soudu ze dne 1. ledna 1928 byla však povolena vymáhající straně podle vykonatelného rozsudku ze dne 25. října 1927 exekuce k v y d á n í věci seznámených v položce 1—19 zápisu o zabavení, s příkazem, by věci ty byly povinné straně odňaty a vydány na stvrzenku straně vymáhající, a mimo to byla povolena usnesením exekučního soudu ze dne 14. prosince 1927 exekuce k vydobytí útrat sporu a nákladů spojených s odnětím věci a pro útraty exekuce: zabavením, uschováním a prodejem movitostí, které dlužníci mají ve svém bytě. Exekuce zabavením movitostí pro vykonatelnou pohledávku 5.100 Kč s přísl. nebyla tedy povolena; byla tudíž vykonána bez příkazu, nezákonně. Exekuce povolená nebyla však provedena, neboť podle protokolu není osvědčeno, že výkonný orgán odňal povinné straně věci vyjmenované v exekučním povolení a že je odevzdal na potvrzení vymáhajícímu věřiteli, není osvědčeno ani zabavení svršků Josefa a Boženy K-ových pro útraty sporu o vydání věci a pro útraty exekuční (neboť spor ten nebyl veden k vydobytí pohledávky 5.100 Kč). Mimo to byly zabaveny svršky čís. 1—19 zájemního protokolu, ač jsou nesporně vyhrazeným vlastnictvím vymáhající strany. Exekuce povolená nebyla tudíž provedena vůbec a, pokud měl výkon svrchu uvedený platiti za její provedení, byla provedena proti příkazu, nezákonně. Do tohoto způsobu provedení exekuce si sice nikdo se účastněných osob nestěžoval; stížnost podali pouze manželé Vilém a Kamila D-ovi podle § 68 ex. ř. z důvodu jiného, totiž, že prý zabavené věci nemohou dle § 252 ex. ř. býti zabaveny exekucí mobilární, jelikož tvoří příslušenství nemovitosti (cihelny). Neshledal-li exekuční soud závadu ve výkonu exekuce, když zkoumal její výkon podle § 61 ex. ř. ihned po předložení zájemního protokolu, měl aspoň přezkoumati jeho správnost při vyřizování této stížnosti, podané podle § 68 ex. ř. a to z moci úřední (§ 61 ex. ř.) a byl by musil shledati závady shora zmíněné a měl se postarati o jich odstranění, to tím spíše, že i usnesení rekursního soudu ze dne 9. února 1928 na ně poukazovalo. Neučinil-li tak ani první soud ani soud rekursní u příležitosti rekursů, bylo věcí nejvyššího soudu, by z moci úřední zrušil veškerá usnesení nižších soudů a exekuční úkony, následující po povolení exekuce podle § 346 ex. ř. a by přikázal prvnímu soudu, by se použitím § 61 ex. ř., § 78 zákona o soud. organizaci a § 165 první odstavec jedn. ř. postaral o zákonnou nápravu. Poněvadž dovolací rekurs manželů D-ových se obrací proti usnesení nižších soudů, jimiž bylo rozhodováno o tom, zda zabavení položek čís. 1—20 zájemního protokolu pro pohledávku 5.100 Kč má zůstatí v platnosti, či zda má býti zrušeno podle § 252

ex. ř. z důvodu, že prý se dotýká příslušenství nemovité věci, bere východisko z nezákonných exekučních úkonů a nevychází z jedině správného základu exekuce, povolené podle § 346 ex. ř., nebylo lze mu vyhověti; nebylo toho však ani zapotřebí, poněvadž zrušením exekučních úkonů, do nichž si stěžováno, se dovolací rekurs stal bezpředmětným.

Čís. 8006.

Kdo bez koncese dopravuje osoby, nemá nároku na náhradu škody proti tomu, kdo byť i na téže trati dopravuje osoby.

(Rozh. ze dne 26. dubna 1928, Rv II 713/27.)

Žalobce, podnikatel poštovních jízd na trati Dolní V.—M. domáhal se na žalovaných náhrady, ježto prý ho poškodili, zavedše autobusovou dopravu osob na trati H.—M.

Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Žalobce domáhá se náhrady škody z toho důvodu, že ho žalovaní, provozovavše podle jeho tvrzení bez úředního oprávnění na trati H.—M. autobusovou dopravu osob, poškodili v jeho prý výhradním právu k obstarávání poštovních jízd na trati mezi D. V. a M., s nímž jest spojeno též právo k dopravě osob. Bylo na něm, by předešlím dokázal, že mu příslušelo toto výhradné právo v době, za kterou náhradu škody žádá, t. j. v roce 1926. Tohoto důkazu však žalobce nepodal, jak nižší soudy právem uznaly. Neboť smlouvou o poštovní dopravě bylo sice na žalobce jakožto podnikatele ředitelstvím pošt a telegrafů přeneseno obstarávání poštovních jízd, spojené s dopravou osob, leč pod podmínkou, že si žalobce k této dopravě vymůže licenci od příslušné okresní politické správy. Podle sdělení okresní politické správy v M. bylo živnostenské oprávnění k dopravě osob na řečené trati uděleno živnostenským listem č. 20703/1920 poštmistru H-ovi, žalobce provozoval ony poštovní jízdy dříve jen jako zřízenec a teprve od oné smlouvy s ředitelstvím pošt a telegrafů, jako samostatný podnikatel. Podle téhož sdělení nebyla žalobci ještě ani dne 20. dubna 1927 udělena koncese pro dopravu osob, ježto nesložil kolkovné. Podniky periodické dopravy osob jsou podle § 15 čis. 3 živnostenského řádu živností koncesovanou a při živnosti koncesované nabývá se živnostenského oprávnění teprve udělením koncese (§ 22 živn. řádu), jež má tedy účinek konstitutivní na rozdíl od pouhého živnostenského listu, který se vydává na opověď živností volných nebo řemeslných a má účinek pouze deklaratorní (§ 13 a § 14 f živn. ř.). Neměl-li tedy žalobce v roce 1926 ještě koncese k dopravě osob, neměl ani vlastního živnostenského práva k tomu a není již proto oprávněn uplatňovati nároky na náhradu škody z toho důvodu, že prý byl v tomto právu poškozen. Na tom nemění nic okolnost, že žalobce tuto dopravu osob, jak tvrdí, provozoval se souhlasem okres-